

Arrest

nr. 76 625 van 6 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Slovaakse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

Zowel op 3 juni 2008 als op 28 juli 2009 ontvangt zij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als werknemer of werkzoekende.

Op 12 augustus 2009 verkrijgt de verzoekende partij een E-kaart.

Op 9 augustus 2011, met kennisgeving op 17 september 2011, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van D., J. (...)

geboren te Kosice, op (in) (...)

van Slovaakse Republiek nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 03/06/2009, en verkreeg een E-kaart op 12/08/2009. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene sinds 17/09/2010 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit nazicht van de gegevensdatabank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 17/09/2010, wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer zoals beschreven in artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in de 3° categorie als samenwonend persoon met een gezin te zijnen laste, en dit al minstens sinds 01/06/2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij verzoekt de verwerende partij tot de kosten te veroordelen, wijst de Raad er op dat zij het voordeel van een kosteloze rechtspleging geniet, zodat geen gevolg kan verleend worden aan deze vraag.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"de zorgvuldigheidsnorm, motiveringsbeginsel, de formele motiveringsplicht van artikel 62 VW en de artikel 2 en 3 van de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980."*

Het middel luidt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt zonder verdere motivering dat, indien de verzoeker op heden nog werkzoekende zou zijn in de zin van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980 en hij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, er verwacht zou mogen worden dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Deze beslissing is genomen zonder enig verder onderzoek of verzoek aan de verzoeker om zich op heden te verantwoorden ten aanzien van het gebrek aan werk dat hij in het verleden heeft gehad, dan wel of hij op heden werk heeft.

De verzoeker was in het bezit van een E-kaart en was derhalve steeds en continu op zoek naar werk. Hij moet hiervoor geen nieuwe E-kaart aanvragen, noch melding maken m.b.t. zijn nieuw werk. Hij heeft ruim een jaar gewerkt zonder onderbreking, maar kreeg daarna om economische redenen zijn ontslag. Hij is sindsdien op zoek naar werk en heeft werk gevonden via artikel 60 OCMW-wet met daarbij een vooruitzicht op vast werk na 1 jaar.

Een beslissing genomen op basis van gegevens van meer dan een jaar oud, kan niet voldoende geschraagd worden zonder dat aan de rechtsonderhorige lastens wie de beslissing wordt genomen de kans wordt geboden om aan te tonen dat hij op heden aan de voorwaarden voldoet.

De verzoeker heeft op dit moment opnieuw werk. Hij kan een arbeidscontract voorleggen, weze het een artikel 60. Evenwel is dit gerealiseerd in samenspraak met alle bevoegde diensten om de verzoeker zo snel mogelijk opnieuw op de arbeidsmarkt te krijgen.

Derhalve toont hij aan dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en minstens niet zorgvuldig is genomen, gelet op het feit dat hij wel degelijk werkzoekende was en dat hij kort voor of kort na de beslissing een contract heeft ondertekend dat recent is ingegaan.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980, nu zij ten onrechte zegt dat verzoeker niet als werkzoekende kan worden beschouwd gezien hij in tussentijd al lang had moeten werken. Deze motivering kan nooit op een ernstige wijze worden genomen wanneer de onderhorige niet wordt geraadpleegd teneinde een actuele stand van zaken te geven.

Van de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen dient te worden verwacht dat zij op zorgvuldige wijze de feitenvinding en de juridische situatie onderschouwt alvorens tot een beslissing te komen. Zo niet, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt zij evenzeer art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden omschreven als een beginsel van behoorlijk bestuur, waarbij de overheid verplicht zorgvuldig te werk moet gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor moet zorgen dat alle feitelijke en juridische aspecten van het dossier degelijk zijn geïnventariseerd en gecontroleerd, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig zijn ingeschat en afgewogen, dermate dat de particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Gelet op het feit dat de verzoeker op heden werk heeft en dat de overheid, zonder verzoeker op voorhand een brief te sturen of te vragen langs te komen teneinde zijn huidige situatie kenbaar te maken, een beslissing heeft genomen op basis van gegevens die twee jaar oud zijn, kon zij de bestreden beslissing niet schragen zonder het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel te schenden. Daarenboven is het begrip 'werkzoekende' niet uitdrukkelijk gedefinieerd in art. 40 §4, 1° van de wet van 15 december 1980, zodat dit in zijn gebruikelijke betekenis moet worden aanzien. Het begrip dient te worden ingevuld als zijnde diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om ervoor te zorgen dat hij aan werk geraakt. Op heden is zulks gerealiseerd. Gelet op het feit dat dit niet van de ene dag op de andere kan gebeuren, heeft de verzoeker derhalve in de praktijk aangetoond dat hij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd. Daarenboven heeft hij niet de mogelijkheid gehad om in het kader van zijn dossier concreet aan te tonen dat hij de nodige inspanningen leverde via sollicitaties en andere zaken teneinde aan de bak te komen als werkzoekende en effectief tot het aangaan van een arbeidsovereenkomst te kunnen overgaan.

Gelet op het feit dat de administratieve overheid die de bestreden beslissing heeft genomen niet verzocht heeft aan de verzoeker om de nodige stavingstukken voor te leggen teneinde deze beslissing te nemen, heeft zij niet in feiten en in rechte voldoende argumenten en middelen gehanteerd teneinde de verzoeker te laten aantonen dat hij inspanningen heeft geleverd om als werkzoekende te worden beschouwd in de zin van de wet.

Derhalve is de bestreden beslissing nietig, nu zij niet zorgvuldig, ongemotiveerd en minstens met schending van art. 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet is genomen.

De verzoeker heeft, gelet op het gebrek aan verzoek hiertoe, niet de mogelijkheid gehad om zijn pogingen te laten attesteren en toe te voegen aan het dossier. Nochtans was dit nodig om een zorgvuldige beslissing te nemen.

De bestreden beslissing is dan ook een schending van art. 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet en minstens een schending van de motiveringsverplichting op basis van het motiveringsbeginsel inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel, nu een belangrijk attest van de daartoe bevoegde instantie, het OCMW, niet kon worden voorgelegd door de verzoeker voorafgaand aan de beslissing omdat er niet naar gevraagd werd. Nochtans had dit een essentieel ander beeld gegeven omtrent de verzoeker voor de feitelijke en juridische bevindingen zoals deze opgenomen zijn in de bestreden beslissing."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

“Aangezien verzoeker als enig middel opwerpt:

“Schending van de zorgvuldigheidsnorm, motiveringsbeginsel, de formele motiveringsplicht van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen en schending van art. 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980”

Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet op de formele motivering van de bestuurshandelingen.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Voorts dient te worden benadrukt dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Verzoeker stelt dat hij niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn pogingen te laten attesteren en toe te voegen aan dossier. Hij meent dat de gemachtigde hem diende te verzoeken om de nodige stavingsstukken voor te leggen teneinde de bestreden beslissing te kunnen nemen. Hij stelt dat hij kon aantonen inspanningen te hebben geleverd om als werkzoekende te worden beschouwd. Verder verwijst verzoeker naar een arbeidscontract via art. 60 OCMW-wet met een vooruitzicht op vast werk na 1 jaar.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft in casu terecht het verblijfsrecht beëindigd in toepassing van art. 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Er werd terecht geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voorzien in art. 40, §4, 10 van de Vreemdelingenwet, hij niet meer beschouwd kan worden als werknemer, noch als werkzoekende.

“Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende op 03/06/2009, en verkreeg een E-kaart op 12/08/2009.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene sinds 17/09/2010 niet meer is tewerkgesteld. Voor zover hij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat hij reeds aan de slag zou zijn geweest.

Uit nazicht van de gegevensdatabank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 17/09/2010, wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was.

Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreden en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer zoals beschreven in artikel 42 bis §2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in de 3° categorie als samenwonend persoon met een gezin te zijnen laste, en dit al minstens sinds 01/06/2010. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België.

Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

Inderdaad dient te worden vastgesteld dat:

- uit de gegevens van de dimona aangiften blijkt dat verzoeker sinds 17.09.2010 niet meer is tewerkgesteld geweest (stuk 1),

- verzoeker minstens sinds 1.06.2010 een leefloon ontvangt vanwege het OCMW (stuk 2).

Uit voormelde stukken blijkt dat verzoeker niet tewerkgesteld is geweest sinds 17.09.2010.

Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij

Aldus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om in de beslissing van 9.08.2011 te stellen dat verzoeker niet kan beschouwd worden als werkzoekende, nu mag worden verwacht dat de betrokkene inmiddels aan de slag zou zijn geweest indien hij effectief een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de beslissing werd genomen op basis van gegevens die 2 jaar oud zijn. De opzoeken in de dimona databank dateren van 9.08.2011, zijnde de datum van de bestreden beslissing, terwijl de informatie waaruit blijkt dat verzoeker een leefloon ontvangt eveneens actuele informatie betreft.

Derhalve voldoet verzoeker niet meer aan de voorwaarden van art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980:

'hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld'

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid terecht besliste om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Terwijl, wat de stukken betreft die verzoeker aan zijn verzoekschrift stukken toevoegt doch dewelke niet aan de gemachtigde zijn bezorgd vooraleer deze op 9.08.2011 de beslissing heeft genomen, dient te worden opgemerkt dat met deze stukken geen rekening kan gehouden worden bij de beoordeling van de bestreden beslissing.

Immers, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kon helemaal geen rekening houden met deze stukken, nu deze hem op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet bekend waren. Bovendien kan rekening worden gehouden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en Juridische gegevens (cf bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Aangezien op basis van de voorhanden zijnde gegevens onmiskenbaar blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog te voldoen aan de in art. 40 §4 van de wet gestelde voorwaarden, en de uitzonderingen voorzien in art. 42bis §2 van de wet niet van toepassing waren, staat vast dat de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze tot stand is gekomen.

Verzoeker wist dat hem een verblijfsrecht werd toegekend als werknemer. Het behoort dan ook in de eerste plaats aan verzoeker om de gemachtigde op de hoogte te brengen van bepaalde evoluties inzake zijn werksituatie.

Terwijl verzoeker zijn beweringen als zou hij de nodige inspanningen hebben geleverd via sollicitaties, volkomen ongestaafd zijn.

Verzoeker is niet tewerkgesteld geweest sinds 17.09.2010 en heeft het sindsdien blijkbaar niet nodig gevonden de gemachtigde zelf op de hoogte te brengen van zijn vermeende kansen op de arbeidsmarkt.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker aldus daadwerkelijk kenmerkten op het ogenblik dat de beslissing genomen werd, beslist dat verzoekers verblijfsrecht diende te worden beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen.

Het enig middel van verzoeker kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 42bis, §1 en §2, 3° en 40, §4 van de vreemdelingenwet en het artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende, nu, indien zij een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn geweest. De verzoekende partij zou sinds 17 september 2010 niet meer officieel tewerkgesteld zijn, waardoor de termijn van 6 maanden overeenkomstig artikel 42bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet waarbinnen zij nog als werknemer kan worden beschouwd is verstreken en uit het administratief dossier zou eveneens blijken dat zij al minstens sinds 1 juni 2010 een beroep doet op financiële steun van het OCMW. Gezien deze feiten zou zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel vormen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet vloeit voort dat het bestuur een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie indien deze niet meer voldoet aan de onder meer in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarden, behoudens de in § 2 voorziene uitzonderingen en dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

In casu wordt niet betwist dat de verzoekende partij haar verblijfsrecht heeft verkregen omdat zij voorhiel werknemer/werkzoekende te zijn.

Uit de samenlezing van voormelde bepalingen, meer bepaald artikel 42bis, § 1 en § 2, 3° en artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet, blijkt dat de verwerende partij gerechtigd is het verblijfsrecht van de verzoekende partij te beëindigen indien de verzoekende partij, die niet één jaar heeft gewerkt, niet aantoon, bij gebreke aan tewerkstelling tijdens een periode van meer dan zes maanden, over voldoende

de bestaansmiddelen te beschikken zonder een onredelijke belasting te vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Als werkzoekende dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij een reële kans op tewerkstelling maakt. Artikel 42bis van de vreemdelingenwet voorziet onder meer een uitzondering ingeval gestart wordt met een beroepsopleiding en/of bij tijdelijke arbeidsongeschiktheid door ziekte of door een ongeval.

Uit het administratief dossier blijkt, en de verzoekende partij toont het tegendeel niet aan, dat zij sinds 17 september 2010 niet meer tewerkgesteld is geweest tot aan het nemen van de bestreden beslissing. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat de verzoekende partij sinds 1 juni 2010 financiële steun ontvangt van het OCMW. Dit wordt door haar niet betwist. Waar de verzoekende partij voorhoudt steeds en continu op zoek naar werk te zijn, stelt de Raad vast dat zij geen enkel stavingsstuk bijbrengt waaruit deze bewering blijkt. Zij had zelf moeten aantonen dat zij nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij haalt in haar grieven geen elementen aan die er op wijzen dat zij nog een reële kans op tewerkstelling had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, te meer zij ook een belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk nu zij reeds sinds 1 juni 2010 een beroep doet op financiële steun van het OCMW. Ook toont zij in haar verzoekschrift, daar waar zij voorhoudt dat de bestreden beslissing is genomen zonder verder onderzoek of een aan haar gericht verzoek om zich te verantwoorden met betrekking tot haar (gebrek aan) tewerkstelling, geen elementen aan die erop wijzen dat een bijkomende vraagstelling van de verwerende partij elementen tot uiting had gebracht die de conclusie van de bestreden beslissing hadden kunnen wijzigen.

Nu de verzoekende partij geen stukken had bijgebracht, kan zij de overheid niet verwijten een beslissing genomen te hebben op basis van gegevens van meer dan een jaar oud. Bovendien dateert het gegeven dat de verzoekende partij sinds 17 september 2010 niet meer is tewerkgesteld van minder dan een jaar voor de bestreden beslissing, zodat haar kritiek dat de overheid geen rekening hield met recente gegevens feitelijke grondslag mist, nu de verwerende partij de bestreden beslissing mee op dit gegeven baseerde. Waar de verzoekende partij thans werk zou hebben dateert dit feitelijk gegeven van na het nemen van de bestreden beslissing zodat geen afbreuk wordt gedaan aan het voorgaande.

Waar de verzoekende partij stelt dat het begrip “werkzoekende” niet uitdrukkelijk gedefinieerd wordt in artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet zodat het in de gebruikelijke betekenis moet worden aanzien, toont zij niet aan dat de omschrijving die zij aan het begrip geeft, namelijk dat *“het dient te worden ingevuld als zijnde diegene die werk zoekt, hetgeen impliceert dat hij een inspanning levert om ervoor te zorgen dat hij aan werk raakt”* zou leiden tot een andere beslissing. De verzoekende partij toont immers op generlei wijze aan dat zij inspanningen leverde om werk te vinden, in tegenstelling tot wat zij zelf voorhoudt. Bovendien wijst de Raad op de tekst van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet, die geenszins het begrip “werkzoekende” bevat en waaruit blijkt dat onder iemand die het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, personen worden begrepen die enerzijds kunnen bewijzen nog werk te zoeken en anderzijds een reële kans maken om te worden aangesteld. Deze bepaling verduidelijkt derhalve wel degelijk wat begrepen moet worden onder burgers van de Unie die het Rijk binnenkomen om werk te zoeken. Bovendien blijkt evenmin dat de verzoekende partij aangevoerd heeft geen onredelijke belasting te vormen voor het Rijk, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij zelfs financiële steun geniet van het OCMW sinds 1 juni 2010.

De Raad merkt op dat hij zich in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en geen rekening kan houden met gegevens die niet aan de verwerende partij kenbaar gemaakt werden voor het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig aanvoeren, door middel van het toevoegen aan haar verzoekschrift van een arbeidsovereenkomst van 16 augustus 2011 en met ingangsdatum 24 augustus 2011, dat zij heden tewerkgesteld zou zijn, nu deze arbeidsovereenkomst dateert van na de bestreden beslissing en doet geen afbreuk aan de langdurige periode binnen dewelke de verzoekende partij niet was tewerkgesteld, geen bewijs toonde van het leveren van inspanningen om aan werk te geraken en het sociaal bijstandstelsel van het Rijk onredelijk belastte. De bestreden beslissing geeft derhalve op correcte en kennelijk redelijke wijze aan dat de verzoekende partij vanaf 17 september 2010 niet meer tewerkgesteld is. Zoals de bestreden beslissing stelt, kon de verzoekende partij nog zes maanden als werknemer beschouwd worden vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden. Deze termijn was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk op 9 augustus 2011 ruimschoots overschreden.

Waar de verzoekende partij stelt dat *“De bestreden beslissing [...] dan ook een schending [is] van art. 40 §4, 1° van de Vreemdelingenwet en minstens een schending van de motiveringsverplichting op basis van het motiveringsbeginsel inclusief het zorgvuldigheidsbeginsel, nu een belangrijk attest van de daartoe bevoegde instantie, het OCMW, niet kon worden voorgelegd door de verzoeker voorafgaand aan de beslissing omdat er niet naar gevraagd werd. Nochtans had dit een essentieel ander beeld gegeven omtrent de verzoeker voor de feitelijke en juridische bevindingen zoals deze opgenomen zijn in de bestreden beslissing”*, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt welk attest van het OCMW zij bedoelt, zodat hij onmogelijk de wettigheidstoetsing kan uitvoeren, daargelaten de vraag in welke mate een OCMW-attest afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De verwerende partij oordeelde terecht dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet. Zij kon niet beschouwd worden als werknemer of werkzoekende in de zin van deze bepaling.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van *“het motiveringsbeginsel”* of van artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de hoorplicht, nu zij in haar verzoekschrift stelt dat zij niet werd verzocht zich op heden te verantwoorden voor het gebrek aan werk dat zij in het verleden heeft gehad of zij op heden wel heeft, wijst de Raad op het volgende.

De rechten van verdediging zijn in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat zij mondeling moest worden gehoord of schriftelijk moest worden uitgenodigd haar dossier aan te vullen en daargelaten de vraag of de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is, wijst de Raad er op dat zij verzuimt in haar verzoekschrift concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad wordt door het feit dat zij in casu niet werd gehoord door de verwerende partij. Ze blijft in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zou aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen te worden gekwalificeerd. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen op basis van het feitelijk gegeven dat de verzoekende partij sinds 17 september 2010 niet meer is tewerkgesteld en bovendien ook niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende, aangezien van haar mag worden verwacht dat zij, mocht zij een reële kans op tewerkstelling hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, reeds aan de slag zou zijn geweest. Ook blijkt uit het administratief dossier dat zij sinds 1 juni 2010 een beroep doet op financiële steun van het OCMW. Deze motieven volstaan om toepassing te maken van artikel 42bis, §1 van de vreemdelingenwet, dat stelt dat het bestuur het verblijfsrecht van de burger van de Unie kan beëindigen indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN